

Vlagyimir Viszockij, József Attila és Jim Morrison művészetét feldolgozó lemezeit gyúrta egybe a Hármassoltár című előadáson.

A majd kétszáz érdeklődőt nézve az az érzésünk lehetett, hogy Hobo művészetét több generáció is szereti, hiszen a vele egyidős, hetvenes korosztályon kívül középiskolás diákok, családos emberek is eljöttek a vasárnap esti kultúrtablettára.

Igen, kultúrtabletta.

Mert egy ilyen másfél óra meg tudja fogni az ember lelkét – vagy azért, mert meghatározta a tinédzserkorát a [Hobo Blues Band](#), illetve az ezen keresztül megismert blues- és rockmuzsika, vagy pedig azért, mert fiatal és kíváncsi. Utóbbi talán még jobb érzés lehet.

A Hármassoltárban ezt a fejezetet Jim Morrison képviseli több magyarra fordított Doors-dallal, köztük *A Napra várva*, *a Maggie McGill* és *A kocsik zúgnak az ablakom előtt*-el, és számos idézettel.

Mint ismert, több olyan lemezt is készített, amelyeken József Attila verseit szavalja és énekli,

illetve két albumán a hatvanas-hetvenes évek orosz költő-színész zsenijének, Vlagyimir Viszockijnak a dalait adja elő.

Látszólag három különböző világ, amelyekről egy ilyen előadáson derül ki, hogy szellemük, művészetük mennyire közel áll egymáshoz. Egyiküknek sem jutott hosszú és nyugodt élet, de hatalmas életművet hagytak maguk után.

A hányadik?

Az előadóestnek több csúcspontja is volt, s habár a Doors-dalok nem mindig mentek úgy az előadónak, mintha zenekar is lett volna mögötte, egy-egy József Attila-vers vagy Viszockij-dal nagyon tudott ütni.

És még hátravolt egy, a legfontosabb. Több mint negyven évvel ezelőtt ennek a versnek a megzenésítésével, előadásával kezdte el pályáját. A hetedikkel, amely József Attila egyik legismertebb és legjobban megírt verse.

Hobo vasárnap bebizonyította, hogy még most, annyi fellépés után is tud új, egyszerre gondolkodtató és szórakoztató produkciót nyújtani.